

HOMILIA DE L'ORDENACIÓ PRESBITERAL DE MN. ABEL TRULLS I NOGUERA

Abel, ha arribat el gran dia! Avui, després de tots aquests anys de discerniment i preparació, la memòria et fa mirar enrere. La intensitat de la celebració t'obliga a estar absolutament present. No pots oblidar, però, que això d'avui mira cap al futur.

Deixa'm que t'ajudi! Vull confirmar-te, bo i mirant enrere; vull fer-te prendre consciència plena i viva d'això que ara viuràs; vull invitar-te a somniar plegats amb els ulls ben oberts. Crec que la primera lectura i l'evangeli que has escollit per a aquesta celebració ens ajuden a viure aquests tres moments.

****

“Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia” (Jer 1,5).

Segur que no he estat l'únic a preguntar-te en aquests darrers mesos: “Abel, estàs a punt? Estàs decidit? Veus clar el pas de l'ordenació?”. Imagino que totes aquestes interpel·lacions t'han ajudat a plantejar-te sincerament si de veritat aquesta és la vocació que Déu t'adreça, la crida que realment Déu va pensar per a tu des d'abans que fossis engendrat pels teus pares.

Ara, cadascun dels que omplim aquesta catedral portem a la nostra memòria molts dels moments que hem compartit amb tu, especialment aquells més vinculats al teu camí cap al sacerdoci. De fet, la majoria dels presents t'han conegut precisament a causa del teu camí vocacional.

Abel, aquella conversa pels jardins del Seminari d'Ars, tots aquells encontres a Barcelona per discernir la vocació, el dia que vas decidir deixar arquitectura i entrar al Seminari, aquells caps de setmana al Palau Episcopal durant el meu primer any de bisbe i tantes catecolònies, rutes, pelegrinatges, convivències vocacionals, durant aquests darrers set anys, em fan dir-te: no dubtis! Hi ha molts signes que acrediten que Déu “abans que sortissis del ventre [de la teva mare] et va consagrar profeta destinat a les nacions”!

Això mateix et diuen els teus pares i germans, els teus amics i tots els infants i adolescents que has conegut en els darrers anys: “Sí, Abel, ho hem vist, tu estàs fet per ser mossèn, per lliurar tota la teva vida al servei de l'Evangeli! No tinguis por i gràcies per la teva generositat! Ja hem

començat a tastar les benediccions que Déu vol escampar a través teu i, a partir d'avui, encara n'esperem rebre més!".

Sí, amics i amigues, encara que us pugui sorprendre, Déu, abans de formar-nos en les entranyes de la mare, ens coneixia. No només els que un dia arribaran a ser sacerdots o religioses, sinó a tots! Per a cadascun ha pensat un camí. Alguns ho sabeu molt bé perquè heu respost generosament a la seva crida i heu viscut a ple la vostra vocació. D'altres us torbeu sentint aquestes paraules perquè reconeixeu no pocs fracassos en les vostres eleccions més vitals i no acabeu de viure en pau. Els més joves, els que busqueu el vostre camí en la vida, us inquieteu per descobrir la vostra vocació o per evitar descobrir-la, no fos cas que Déu us demanés quelcom diferent del que desitgeu. Especialment, vosaltres joves, convé que entengueu que Déu té un projecte per a cadascun i espera que el descobriu i que hi respongueu generosament.

Aquesta és la gràcia de la vida. No som criatures llançades al món per néixer, créixer, reproduir-se i morir. Sense meta ni destí, sense horitzó ni projecte. No som un més en la comparsa del gran teatre de la història. Som protagonistes. Tenim un paper principal. Cal anar al càsting i ser escollits. L'Abel, fa uns anys, tremolós, com molts de vosaltres, es va decidir, no va tenir vergonya de presentar-se al càsting de Déu i ha estat escollit per a un gran paper. Ell avui comença l'actuació.

****

“Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les ovelles” (Jn 10,11).

És ben clar que el Senyor t'ha cridat a identificar-te amb Ell, bon pastor. A dedicar la teva vida a conèixer les ovelles, a parlar-los en el nom de Jesús, a cercar aquelles ovelles que encara no són del ramat de Crist i a protegir-les a totes, fins a donar la vida.

Fer la passa de l'ordenació presbiteral vol dir: dedicar la vida a les persones; no cansar-te mai de conèixer, d'establir amistat i confiança; apassionar-te dia a dia de la meravella de cada persona; compadir-te davant del drama personal de cada víctima d'aquest món convuls i ferit; emocionar-te dels miracles que Déu fa en cada persona que s'arrisca a creure.

Els feréstecs, els intransigents, els esquerps, els durs no poden ser bons pastors. Els qui es cansen de la gent, els qui no frueixen escoltant, acompanyant, visitant, esperant no poden ser bons pastors.

Fer aquesta passa vol dir parlar a tothom des de Crist i com Crist. Vol dir acostumar-se quotidianament a les seves paraules i obres. Vol dir enamorar-se de la seva manera de viure, de mirar, de jutjar i de sentir. Vol dir anhelar d'imitar-lo.

No parla com i des de Crist qui no prega, qui no camina en pobresa, qui no estima la castedat, qui no viu en obediència.

Fer aquesta passa vol dir: tenir en el cor el desig que tota persona arribi a formar part del ramat de Crist; ser prompte a cercar l'ovella perduda; tenir sempre presents els que mai han sentit a parlar de Crist i del seu evangeli; portar en el cor les multituds que en països de missió no tenen coneixement del cristianisme.

Pau recorda al seu deixeble Timoteu que Déu vol “que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat” (1Tm 2,4). Si aquesta és la voluntat de Déu, també ha de ser la dels seus pastors: “Vull que tothom se salvi, que tothom conegui Crist i trobi la vida. Vull, especialment, que aquells que em seran confiats, a través de la meva vida i de la meva paraula, s'interessin per l'Evangeli, cerquin, es converteixin i visquin”.

El qui se sent cofoi amb quatre adeptes, el qui té esperit de conservació, el qui prefereix poca feina, el qui sent rebuig pels qui no creuen, el qui no veu un possible sant en l'ateu més recalitrant i anticlerical no serveix per a pastor.

Fer aquesta passa vol dir estar disposat a donar la vida per tothom: els qui creuen i els qui creuran. Vol dir ser prompte a donar la vida cada dia: no dormint totes les hores que hom desitja; no menjant tan ordenadament i compensadament com caldria; no disposant de tots els diners que justament es rep com a jornal; no gaudint del temps per a l'oració quan i com hom vol. I tot això no per desordre de vida, sinó per lliurament als altres: als pobres, als tristos, als malalts, als infants i als joves, als ferits i als exclosos.

El qui és gelós del seu temps, dels seus diners, dels seus hobbies. El qui s'incomoda pels inoportuns, pels pobres, pels que estan sols i demanen companyia no serveix per a pastor.

No pateixis si t'assalta la por o el vertigen. Cap dels que estem aquí i ens sotmetem a aquest examen ens sentim dignes d'aquest ofici d'amor. Ja li deia Déu al profeta Jeremies: “No tinguis por [...] Jo seré al teu costat per alliberar-te”. Més encara, Déu “va allargar la mà, em va tocar els llavis i

em digué: poso les meves paraules a la teva boca, des d'avui et dono poder” (Jer 1,8-10).

És cert que identificar-te amb Jesús, bon pastor –dedicar la vida a conèixer tothom, a parlar-los de Jesús i com Jesús, a cercar aquells que encara no el coneixen i a donar la vida per ells–, no és tasca fàcil. Però per això avui ets aquí, perquè Déu vessi damunt teu l'Esperit Sant i et transformi en “pastor segons desitja el seu cor”.

Quan acabi aquesta homilia, el Senyor allargarà les seves mans, a través de les meves pobres mans i de les de tots els preveres que m'acompanyen, i posarà les seves paraules a la teva boca, els seus sentiments en el teu cor i el poder de les seves obres en les teves mans.

****

“Vés on jo t'enviaré” (Jer 1,7).

Somniem un moment desperts. És veritat que tindrem tot el temps del món per fer-ho, però crec que és bo que tu i tots els que avui assistiu a aquesta ordenació, després de més de 6 anys sense veure'n cap a la diòcesi, ens adonem que tu has de ser un capellà molt diferent.

La majoria dels que omplen aquest presbiteri varen ser ordenats per ser enviats a una parròquia a treballar de valent en el manteniment i creixement de la vida cristiana dels qui hi habitaven. Sovint amb la idea que aquest treball era exclusiu del clergat.

Alguns fórem ordenats quan la deserció de batejats després de la primera comunió o després de la confirmació era de tal magnitud que urgia treballar per aturar-ho. Ja vèiem que això era una tasca ingent fora de l'abast de les soles forces d'un clergat migrat per la llarga crisi vocacional postconciliar. Calia associar-hi els laics.

Els darrers ordenats i especialment tu, benvolgut Abel, sou convocats a aquest ministeri enmig d'un desafiament que és encara més gran: multituds sense cap contacte amb la fe, sense haver rebut cap sagrament, crescudes en un context cultural hostil al cristianisme i, particularment, a l'Església. A més, un temps de greu escassetat de clergat, de comunitats empobrides i envellides.

Abel, tu no seràs rector d'una parròquia com sempre has vist. Quan tornis de Roma, evidentment t'enviaré a una parròquia, però la teva tasca no serà

mantenir el poc que hi hagi de catequesi infantil, de pastoral caritativa, mirant de fer un grupet d'adolescents, visitant els malalts i atenent, com fins ara, els que es morin i els pocs que demanin batejar o casar-se. No! La teva tasca urgent serà engendrar, amb els més propers i visionaris, una acció de primer anunci, que susciti conversions i que engendri una comunitat de deixebles missioners. Sense demores, hauràs de compartir amb ells allò que s'acaba però que convé atendre dignament i com a oportunitat evangelitzadora. Alhora, hauràs de deixar tantes coses a les seves mans, conservant allò més sacerdotal que avui reps: la celebració dels sacraments, especialment de la reconciliació i de l'eucaristia; la predicació; i el guiatge de la comunitat. Tot això, prompte a marxar a una altra parròquia per fer el mateix. Tu seràs un apòstol itinerant, com la resta dels teus companys que no vulguin deixar marcir el seu ministeri enmig del desànim.

“No tinguis por, vés on jo t'enviaré”.

****

T'ordeno en l'Any Sant de la Misericòrdia. Estàs vivint aquest temps de gràcia a tocar del nostre bon papa Francesc. T'acompanya una representació bellíssima del poble que el Senyor et confia de servir. Intercedeix per tu santa Teresa de Calcuta proclamada recentment santa de la misericòrdia. Obre el cor i suplica al Senyor que es doni abundantment.

Germans, ajudeu-lo! Seguiu atentament el ritu de l'ordenació! Demaneu per a ell fortalesa i fidelitat a les promeses! Invoqueu l'ajuda de tots els sants durant les lletanies! I, sobretot, demaneu que l'Esperit Sant es vessi amb poder i transformi aquest pobre noi en un pastor segons el cor de Crist durant la imposició de mans i la pregària d'ordenació.

Catedral de Solsona, 18 de setembre de 2016